

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Lodouici Viuis Valentini de Mahomete & Alcorano ipsius Censura, è Libris
eius de Veritate fidei Christianæ decerpta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

DE MAHOMETE, ET ALCORANO

IPSIVS, SIVE SARACENORVM LEGE, LODOVICI
Viuis Censura, è libris eius de Veritate fidei
Christianæ excerpta.

Rima etate Mahometes fuit pauper, & exercuit latrocinia: tum nactus opulentas nuptias, militauit sub Heraclio imperatore, inter populares suos Arabes. In ea militia occasione principatus ac potentia inuenit. Nam quum Arabes irati Heraclio discessionem ab eo fecissent, hic se ordinibus iratorum militum admiscuit, eorumq; animos aduersus imperatorem exacuit, & in defectione confirmauit. Tum creatus est à parte quadam militum dux Mahometes, quemadmodum ij solent in omni seditione extolli, qui praua multitudinis consilia comprobant, potentesq; & principes in-
sectantur. Humilitatem generis & uitæ prioris sordes multi in nouo duce aspernabantur. Ipse ut ab illo se contemptu vindicaret, quod est apud stolidam plebem facillimum atq; efficacissimum, diuinitatem suis actibus prætendit, non iam se ducem & principem ferens, militari fauore electum, sed prophetam & nuncium Dei omnipotentis, ut obtentu diuinitatis omnes haberet dicto audientes. Caput uero negotij erat, Deū misisse primò humano generi Moysen, hinc Christū I E S V M, instructos facultate prodigiorum: homines illis non se præbuisse obsequentes: statuisse Mahometem mittere sine miraculis, armatum, ut quos non mouissent oracula, cogerent arma: se esse postremum nuncium, nec futurum postea alium, prædictum à Christo in Euangelio, prænunciatum luce admirabili quæ ab Eua per successionem generis in omnes mulieres transferit usq; ad matrem suam, &c. de quibus plura in Alcorano, hoc est lege sua, quam sibi dicit cœlitus traditam, ut communicaret hominibus: in qua est mira eius inconstantia. Alias enim dicit, se gentem habere peculiarem, cui sit missus: & neminem intellecturum suum Alcoranum, nisi sit Arabs, aut sciat Arabicè. Alias dicit, omnibus se gentibus ferre leges. Præterea nec minus securè infinita mendacia in Alcorano confingit, partim ex Thalmut ludæorum, quæ tamen ipse magis corrumpit, ut de Adâ, de Cain & Abel, de prædicatione Noë, de morte Moysis, de Pharaone, qui iussit sibi ædificium usq; ad cœlum extrui, ut uideret deum Moyses, de Solomone, quod haberet exercitū hominum, demonum & animarum, ipsum glorificantium: de Dauide, cui montes & aues obediebant. Iam quæ sunt aperte planis uerbis in ueteri Testamento explicata, ipse deprauat, & narrat falso, ut de Moyses, de Pharaone, de Gedeone & Saule & Noë & arca, de Abraham & Lot, de Ioseph. De nouo autem Testamento narrat falso natalem Domini, & de Ioanne baptista, &c. Nec solum de utroq; Testamento tam licenter mentitur, sed & de historijs gentium. Alexandro ait tributam à Deo scientiam rerum omnium. Quis unquam id tradidit inter tot Latinos scriptores & Græcos, qui illius uitæ & res gestas memoriæ mandarunt? Fieri profectò non potest, ut Mahometes legerit utrunq; Testamentū. Nam & si ego de illo pèsime sentio, non tamen arbitror fuisse tam excordem, ut sic aperte mutaret & detorqueret, quæ nihil ipsi oberat integrare relinquere. in quibus etiam si fuisset error, non tamè erat is tanti, ut diuina correctione indigeret. Sed de utroq; Testamento partim ipse fando audiuerat nonnulla, quæ præuè retinuerat: partim Christiani & Iudæi persuaferant sic habere. Itaq; ea scripsit, per quæ manifestò uanitas & imperitia illius se patefaceret, & ueritas esset ad percipiendum non difficilis. Nec ipse quid sit euangelium nouerat: quanquam sape dicit, Christo esse datum librum euangelium à Deo. Nullum librum Deus dedit Christo, nec ipse euangelium scripsit, sed lentissimum nuncium attulit generi humano, reconciliationem fieri hominis cum Deo, & placatam iram Dei, cessare ultionem, reditum ad gratiam patère, quo nullus est nuncius melior. Euangelium enim bona est annuntiatio. Eiusdem notæ est et illud, quod ait Dauidi missum esse psalterij librum, quum ille sigillatim psalmos composuerit, & cecinerit Domino. At quo ore, quanta impudentia,

DE MAHV METANAE SECTAE

dentia, quasi nihil mutasset, Si quid (inquit) dubitatis in his, quærite ab ijs qui librum legerunt ante nos, quærite ab ijs qui legem et euangelium legerunt: hoc est, a ludæis & Christianis. Hinc tu putes uel frontem habuisse, uel cor? Neceffe est uel illum nihil legisse, sed quæ accepisset ab alijs, habuisse pro indubitatis, in quo eius tarditas & socordia ostenditur: uel si quid legi et nouit, non proiectæ solum & profligatæ, sed dementissimæ est impudentiæ, eos pro se testes adducere, quorum testimonio sciat se condemnatum iri. Profecto alterum neceffe est: uel ipsam beluam fuisse, uel eos quibus loquebatur habuisse pro beluis. Plura de Alcorani & Mahumetis erroribus, nempe quàm absurda de Deo, de Christo, de rerum natura, de die extremi iudicii, de beatitudine statuatur, itemq; de legibus & uita Saracenorum plenissimam tractationem reperies in Lodouici Viuis de Veritate fidei Christianæ libro 4. qui in hoc ipso cōfutando totus uersatur. Nos ista dūtaxat hoc loco adieciisse, ut disputationis huius saltem admoneremus lectorem, operæ precium duximus.

DE MAHOMETO, EIVSQUE LEGIBVS,
& Saracenorum rebus, ex Volaterrano.

*Sergius monachus
hinc, apostata.*

Saracenorum gente Arabiæ felicis numerosa, ac bello potētissima, nulla magis Christianos exsercuit: eius Ptolemaeus & Marcellinus in primis meminere, li diu regibus Persarum una cū reliqua Arabia seruiunt, usq; ad Heraclij principis tēpora, annū uidelicet salutis DCXXX. Tūc primum Mahumetes ex eis caput extulit, quem (ut refert Bibliothecarius) humili genere natū, de functis parentibus captiuum, Abdemonaples Ismaelitici uir generis emit, sibi gratum ob formam & ingenium. Quapropter mercimonijs ac negocijs ab eo præficitur. Frequentabat ea tempestate domum Abdemonaples Sergius monachus, qui ob sectam hæreseos ē Constantinopoli in Arabiā fugerat, Mahumetemq; ob ingenium ualde diligebat. Interim herus sine liberis moritur, uxor uiridua & quinquagenaria hunc sibi in uirum capit. Is igitur cum sæpe in alienationem mentis se uenire ostentaret, & tanquam qui morbum patiatur comitalē, corpore prosterneretur, admirante uxore: Desine, inquit, mirari, hoc mihi ex ipsius Dei spiritu me corripiente prouenit, qui mihi futura suggerit. Seq; planē prophetam dictabat, atq; hæc omnia iuuatē & consulente Sergio agebat. Paulatimq; uulgata fama, nec multo post hæres ab uxore moriētē institutus, opibusq; adauctus, simulq; autoritate, inter suos legē condere ccepit: nouamq; propterea sectam edidit, ab Hebræis nulla mutuando, partim etiam a Christianis. Circumcisionem & abstinentiam porcina simul & uini præcepit: ieiunium mensem continuum seruare, tantumq; noctibus uesci, diurnam abstinentiā longa crapula compensando. Veneris diem colunt, quod in hac ille rex factus: uel (ut quidam aiunt) ut Hebræis Christianisq; dissentiunt: eadēq; de causa ad meridiē cōuersi Deo supplicant. Vxores, quot pro facultatibus licet, fas ducunt habere: quarū Zelotypi solent esse, adulteras capite plectendo, nullā fœminā nisi operta facie foras prodire, mancipijs pro libidine uti, uoluptates corporis futuræ felicitati minime officere. Tris tantū prophetas admittunt, quos Razes uocat, Mahumetem, Mosē, & Christum, quem minime deum alioquin esse putant: et angelos, ueterem etiam legem recipiunt. Hæc reliquaq; præcepta in uolumine cōscripsit, quod Alcoranū appellant, atq; in latinum sermonē conuertit Ioannes Hispanus in concilio Constantiensi, Martini u tempore, idq; Christianis argumentationibus publice refellit. Contra hoc item Ricardus ordinis Præd. summusq; Theologus librum condidit: quem Demetrius Cydonius in Græcū sermonē cōuertit. Hac igitur superstitione armatus Mahumetes, obtemperantes Saracenorum animos ad rebellandum cōtra Persas excitauit. Vixit annos XL. Moriens prædixit se iturū in cælū: quod diu expectantes, tandem tetro coacti odore, sepulchro mandarūt apud Mechā ciuitatē, quæ adiuu ab eis ut a nostris Hierosolyma. Post eius mortē plures ē successione principes eius gētis, partito inter se exercitu alibi alij regnauerēt, uarijs etiā nominibus appellati, Calypha, Amorraei, Admirati, Miramemlini, Sultani, quæ est apud eos summa potestas. Homar igitur a Mahumete tertius, post Persas subiugatos, Hierosolymā omnēq; Syriā cepit, anno circiter DCLXX sedente Agathone et Constantino III Imperatore. deinde Aegyptū inuasere, cōstituto apud eā Calypha. Res itaq; incolumis Saracenorum usq; ad Mauguet Persidis principē durauit. Hic cum Himbraelem Babyloniar regē ex eadē secta